RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 241.758 van 12 juni 2018
in de zaak A. 215.298/XIV-36.303

In zake : Frank HUYGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Pieter-Paul Tack, Nico Demeyere en
Joachim Dejonckheere
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Karnemelkstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Dervaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 19 januari 2015 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van West-Vlaanderen van 10 februari 2014.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 239.530 van 24 oktober 2017 wordt het debat in de zaak heropend en wordt de partijen een termijn van veertien dagen gegeven om een memorie in te dienen waarin zij standpunt kunnen innemen over de mogelijke weerslag van het definitief geworden arrest van het hof van beroep te Gent van

10 maart 2017 op verzoekers belang bij het voorliggend beroep en/of de aangevoerde middelen.

Verzoeker en de verwerende partij hebben ieder een bijkomende memorie ingediend.

De partijen zijn met het genoemde tussenarrest opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 december 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nico Demeyere, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 239.530 van 24 oktober 2017. Er wordt naar verwezen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep – belang

Vooraf

4. Het debat werd bij arrest nr. 239.530 van 24 oktober 2017 heropend om de partijen toe te laten standpunt in te nemen inzake de mogelijke weerslag van het definitief geworden veroordelend arrest van het hof van beroep te Gent van 10 maart 2017 op het belang van verzoeker bij het voorliggende beroep en/of de aangevoerde middelen.

In het voornoemde arrest wordt verzoeker veroordeeld wegens bepaalde inbreuken op de artikelen 3, § 3, 1° en 11, § 1 van de Wapenwet, strafbaar gesteld door artikel 23, eerste lid, van de Wapenwet en wegens een inbreuk op artikel 11, § 1 en § 5 van het koninklijk besluit van 24 april 1997 'tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie' (hierna: het koninklijk besluit van 24 april 1997). Voorts wordt verzoeker veroordeeld tot de bijzondere verbeurdverklaring bij toepassing van artikel 42, 1° van het Strafwetboek en artikel 23 *in fine* van de Wapenwet, van de in het arrest vermelde wapens. Tot slot moet worden vermeld dat verzoeker in hetzelfde arrest wordt veroordeeld wegens inbreuk op de artikelen 12 en 16, § 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 'met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer', waarbij die feiten luidens het arrest strafbaar zijn gesteld door artikel 16.6.1, eerste lid, van het decreet van 5 april 1995 'houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid' (tenlasteleggingen C en D). De meest relevante overwegingen van het voornoemde arrest van 10 maart 2017 zijn hernomen in het tussenarrest nr. 239.530 van 24 oktober 2017 (punt 5). Er wordt naar verwezen.

Standpunt van de partijen

5. De verwerende partij plaatst zich in haar brief van 7 september 2017, waarmee zij het voormelde arrest van 10 maart 2017 aan de Raad van State

heeft bezorgd, op het standpunt dat "deze definitieve veroordeling [verzoeker] enig verder belang bij het door hem bij de Raad van State ingestelde vernietigingsberoep [ontneemt]" nu verzoeker werd veroordeeld voor een misdrijf zoals opgesomd in artikel 5, § 4, 2°, a) van de Wapenwet.

In haar bijkomende memorie voert de verwerende partij aan dat ingevolge de definitieve veroordeling van verzoeker door het hof van beroep te Gent wegens inbreuken op de Wapenwet, het vaststaat dat verzoeker omwille van zijn strafrechtelijke antecedenten thans niet het recht zal genieten om wapens voorhanden te hebben en daartoe te worden vergund. De uitdrukkelijke inbreuk op de wapenwetgeving zal het hem onmogelijk maken te genieten van het vertrouwen dat in elke wapenbezitter moet kunnen worden gesteld. De verwerende partij wijst er ook op dat twee van de in de bestreden beslissing vermelde wapens verbeurd zijn verklaard. Voorts wijst zij erop dat verzoeker tevens werd veroordeeld wegens misdrijven bedoeld in het decreet van 5 april 1995 'houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.' Volgens haar houdt dat in dat verzoeker niet meer zal beschikken over een jachtvergunning en zal de arrondissementscommissaris op grond van het arrest weigeren een jachtverlof toe te kennen en dit overeenkomstig de artikelen 13 en 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 25 april 2014 'houdende de administratieve organisatie van de jacht in het Vlaamse Gewest'. De verwerende partij besluit dat uit dit alles blijkt dat zelfs zo de Raad van State de bestreden beslissing zou vernietigen, verzoeker niet het recht kan ontvangen om wapens voorhanden te hebben, ook niet als jager, en hij bijgevolg geen belang heeft bij het voorliggende beroep.

6. Verzoeker van zijn kant wijst er in zijn bijkomende memorie op dat hij nog houder is van een Waals en een Frans jachtverlof voor het jachtseizoen 2017-2018, die hij bijbrengt. Hij wijst erop dat hij de jacht beoefent in het Waalse Gewest en in Frankrijk op basis van die jachtverloven en dat beide documenten jachtverloven zijn in de zin van artikel 2, 17° van de Wapenwet. Op basis van die verloven mag hij lange vuurwapens voorhanden hebben die toegestaan zijn daar waar het jachtverlof geldig is.

Hij wijst er voorts op dat artikel 12 van de Wapenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de artikelen 10 en 11 van de Wapenwet niet van toepassing zijn, zodat geen steun kan worden gevonden in artikel 11, § 3, 2° van de wapenwet om te besluiten dat een in artikel 5, § 4, 2°, a) van de Wapenwet bedoelde veroordeling het wapenbezit definitief uitsluit. Hij wijst erop dat artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet voorziet in een specifiek mechanisme om de overheid toe te laten in te grijpen indien het wapenbezit in hoofde van een jager een probleem kan stellen voor de openbare orde, hetgeen hij detailleert. Hij betoogt dat op basis van de twee jachtverloven waarvan hij houder is, hij lange vuurwapens bestemd voor de jacht voorhanden kan hebben en sluit de tussengekomen veroordeling dat wapenbezit niet uit. Enkel een intrekking van het jachtverlof door het Waalse Gewest en de Franse Republiek zou dat gevolg kunnen hebben. Hij wijst er ook op dat, indien de Raad van State beslist om de bestreden beslissing te vernietigen op basis van het eerste middel, de gouverneur dan geen beslissing kan nemen op grond van artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet zolang niet in de uitvoering van die bepaling is voorzien. Besluitend, het in kracht van gewijsde treden van het arrest van het hof van beroep te Gent van 10 maart 2017 heeft volgens verzoeker geen invloed op zijn actueel belang bij voorliggend beroep.

Beoordeling

Vooraf

7. Niet wordt betwist dat de bestreden beslissing betrekking heeft op wapens waarvan in het veroordelend arrest van het hof van beroep te Gent de verbeurdverklaring wordt uitgesproken, op vergunningsplichtige vuurwapens bedoeld in artikel 11, § 1, eerste lid van de Wapenwet en op lange wapens zoals bedoeld in artikel 12, eerste lid, 1° van de Wapenwet.

De vraag of verzoeker ingevolge de doorwerking van het vermelde arrest van het hof van beroep een actueel belang geniet, wordt hierna beoordeeld vanuit elk van die voornoemde categorieën van vuurwapens.

Inzake de verbeurdverklaarde wapens

8. Met het arrest van het hof van beroep te Gent van 10 maart 2017 wordt de bijzondere verbeurdverklaring van de volgende, in beslag genomen, vuurwapens uitgesproken in hoofde van verzoeker:

> "5. Een lang vuurwapen met getrokken loop, merk Winchester, Model 100, kal .284 Winchester, serienummer A2[XXX]8, met richtkijker Tell 6 x.
> 6. Een lang vuurwapen met getrokken loop, merk Remington, Model 742 Woodsmaster, kal .280 Remington, serienummer 72[XXX]22.
> 7. Een lang vuurwapen met getrokken loop, merk Remington, Model 742 Woodsmaster, kal .280 Remington, serienummer B72[XXX]94."

9. Niet wordt betwist dat, zoals de verwerende partij stelt in haar aanvullende memorie, de twee eerstgenoemde wapens ook zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

De Raad van State stelt vast dat verzoeker niet langer over die verbeurdverklaarde wapens mag beschikken. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij het voorliggende beroep in zoverre dit betrekking heeft op die wapens.

10. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep is niet-ontvankelijk in de mate dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de beide verbeurdverklaarde wapens.

Inzake de vergunningsplichtige wapens bedoeld in artikel 11, § 1, eerste lid van de Wapenwet

11. Luidens artikel 11, § 1, eerste lid, eerste zin van de Wapenwet is het particulieren verboden een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij horende munitie voorhanden te hebben zonder een voorafgaande vergunning, verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker. Op grond van artikel 11, § 3, van de Wapenwet wordt de vergunning voor een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij horende munitie slechts verleend aan

personen die voldoen aan onder meer de voorwaarde niet te zijn veroordeeld als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de Wapenwet. Dat artikel 5, § 4, waarnaar artikel 11, § 3, verwijst, bepaalt van welke personen de aanvragen voor de erkenning als wapenhandelaar of tussenpersoon onontvankelijk zijn. Onder 2°, a), van die bepaling worden vermeld de personen die als dader of medeplichtige veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven bepaald in de Wapenwet, de in artikel 47 van de Wapenwet bedoelde wet en de besluiten ter uitvoering ervan. Op grond van de gezamenlijke lezing van de voornoemde artikelen 11, § 3, en 5, § 4, 2°, a), van de Wapenwet, wordt aldus een wapenvergunning geweigerd aan personen die als dader of medeplichtige veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven bepaald in de Wapenwet. De gouverneur, en de minister van Justitie in graad van beroep, beschikken in deze niet over enige discretionaire bevoegdheid.

Luidens artikel 12, eerste lid, 1°, van de Wapenwet is artikel 11 van de Wapenwet evenwel niet van toepassing op houders van een jachtverlof, die lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is, evenals de daarbij horende munitie mogen voorhanden hebben, op voorwaarde dat hun strafrechtelijke antecedenten, hun kennis van de wapenwetgeving en hun geschiktheid om veilig een vuurwapen te hanteren zijn nagegaan. Een jachtverlof is, luidens artikel 2, 17° van de Wapenwet, “een document dat het recht verleent om de jacht te beoefenen en dat is afgeleverd door of namens de gewestelijke overheden bevoegd voor de jacht, of een gelijkwaardig document afgeleverd in een andere lidstaat van de Europese Unie, of een door de minister van Justitie erkend document afgeleverd in een andere staat.”

12. In de mate dat de bestreden beslissing vergunningsplichtige vuurwapens betreft in de zin van artikel 11, § 1, eerste lid, eerste zin van de Wapenwet, stelt de Raad van State vast dat bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing aan verzoeker op grond van het bovenvermelde, geen nieuwe vergunningen kunnen worden toegekend voor vergunningsplichtige vuurwapens en munitie in de zin van artikel 11 van de Wapenwet en die niet onder de

toepassing vallen van artikel 12, eerste lid, 1° van de Wapenwet (*i.e.* lange wapens die in hoofde van een houder van een jachtverlof zijn toegelaten daar waar het jachtverlof geldig is). Verzoeker heeft aldus ingevolge de interdicerende veroordeling door het hof van beroep te Gent van 10 maart 2017 geen belang bij het beroep in de mate dat het betrekking heeft op die vergunningsplichtige vuurwapens.

13. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

Inzake de lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is

14. Zoals hiervoor is uiteengezet, is artikel 11 van de Wapenwet niet van toepassing op houders van een jachtverlof, die lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is, evenals de daarbij horende munitie mogen voorhanden hebben (art. 12, eerste lid, 1°, van de Wapenwet). Hieruit volgt dat evenmin het op grond van artikel 11, § 3, van de Wapenwet bepaald verbod geldt om een vergunning voor een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij horende munitie te verlenen aan personen die niet voldoen aan onder meer de voorwaarde niet te zijn veroordeeld als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1° tot 4°, van de Wapenwet.

15. Verzoeker brengt kopieën bij van een Waals en een Frans jachtverlof, beiden geldig voor het jachtseizoen 2017-2018. Niet wordt betwist dat dit jachtverloven zijn in de zin van het hiervoor aangehaalde artikel 2, 17° van de Wapenwet. Voorts wordt niet aangevoerd noch blijkt dat op het ogenblik van de sluiting van het debat die verloven (al dan niet van rechtswege) zijn ingetrokken.

Op basis van die geldige jachtverloven is het verzoeker aldus toegestaan lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is, evenals de daarbij horende munitie voorhanden te hebben (art. 12, eerste lid, 1°, van de Wapenwet). Op grond van artikel 13 van de Wapenwet in eerste administratieve aanleg, en in administratief beroep op grond van artikel 30 van de Wapenwet, kan

dat recht om die wapens voorhanden te hebben weliswaar worden beperkt, geschorst of ingetrokken "indien blijkt dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 bedoelde wapens de openbare orde kan verstoren." Dat maakt overigens het voorwerp uit van de bestreden beslissing.

16. De verwijzing door de verwerende partij ter adstructie van haar exceptie naar de artikelen 13 en 14 van het besluit van de Vlaamse regering van 25 april 2014 'houdende de administratieve organisatie van de jacht in het Vlaamse Gewest' en de in die bepaling voorziene mogelijkheid voor de arrondissements-commissaris om te weigeren een jachtverlof toe te kennen, betreft enkel het Vlaams jachtverlof. Die regeling is te dezen niet ter zake nu verzoeker niet stelt over een dergelijk jachtverlof te beschikken, maar wel over een Waals en een Frans jachtverlof waarvan de eventuele intrekking niet tot de bevoegdheid behoort van de Vlaamse overheid.

17. In de mate dat de bestreden beslissing lange vuurwapens betreft in de zin van artikel 12, eerste lid, 1°, van de Wapenwet, stelt de Raad van State vast dat verzoeker belang heeft bij het beroep in de mate dat hij de intrekking van het recht op het voorhanden van die lange vuurwapens betwist.

De exceptie is in de aangegeven mate ongegrond.

Conclusie

18. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker enkel getuigt van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing in zoverre dat gericht is tegen de intrekking van het recht om de in artikel 12, eerste lid, 1°, van de Wapenwet bedoelde wapens voorhanden te hebben.

Het onderzoek van het voorliggende beroep geschiedt dan ook enkel binnen dat kader.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

19. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat artikel 13, eerste lid van de Wapenwet geen uitwerking kan hebben bij gebrek aan een uitvoeringsbesluit waarin de beslissingsprocedure wordt geregeld. Verzoeker stelt vast dat de Koning nog niet de bevoegdheid heeft uitgeoefend die hem in die bepaling wordt toegewezen om een procedure te bepalen volgens dewelke het recht om een wapen voorhanden te hebben kan worden beperkt, ingetrokken of geschorst. De bestreden beslissing verwijst weliswaar naar artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 'tot uitvoering van de Wapenwet' (hierna: het koninklijk besluit van 20 september 1991) doch voor verzoeker is het duidelijk dat die bepaling enkel toepassing kan vinden bij intrekking of schorsing van een vergunning en niet als een uitvoeringsbepaling van artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet kan worden beschouwd. Volgens verzoeker verzet de uitdrukkelijke motivering van artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 zich bovendien tegen een toepassing bij analogie tot uitvoering van andere wettelijke bepalingen. Bijkomend werpt verzoeker nog op dat de auteur van de bestreden beslissing niet de bevoegdheid heeft om zelf een procedure te gaan vaststellen naar analogie met andere bepalingen. Op grond van de artikelen 106 en 108 van de Grondwet komt het enkel aan de Koning toe om de nadere procedureregels te bepalen.

In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet geen intrekking, beperking of schorsing van toekomstig wapenbezit toelaat. Hij wijst erop dat het dictum van de bestreden beslissing

aangeeft dat de intrekking van het recht op het voorhanden hebben van vergunningsplichtige wapens zich ook uitstrekt tot toekomstig wapenbezit. Op grond van artikel 11, § 3, 5°, van de Wapenwet moet, wanneer verzoeker een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een wapenvergunning zou indienen, de bevoegde overheid middels een individuele beoordeling nagaan of de redenen die tot de bestreden beslissing hebben geleid op dat ogenblik nog steeds actueel zijn. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 229.890 van 21 januari 2015 in die zin en stelt dat, hoewel de formulering in de bestreden beslissing die aanleiding gaf tot het voornoemde arrest verschilt van die van de thans bestreden beslissing, het hem voorkomt dat de verwerende partij met deze beslissing haar intentie aangeeft om niet te gaan onderzoeken of aan alle vergunningsvoorwaarden kan zijn voldaan indien het gevaar voor de openbare orde nog bestaat.

In de memorie van wederantwoord geeft verzoeker aan, wat het eerste onderdeel betreft, dat hij niet betwist dat het koninklijk besluit van 20 september 1991, genomen in uitvoering van de wet van 3 januari 1933 ‘op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie’, geldig blijft op basis van artikel 48 van de Wapenwet, maar hij is van mening dat onder de oude wapenwet van 3 januari 1933 de intrekking van het recht om jacht- en sportwapens te bezitten nog was niet voorzien. Volgens verzoeker kan het koninklijk besluit van 20 september 1991 niet worden geacht uitvoering te geven aan een wettelijke regeling die pas werd ingevoerd op 8 juni 2006. Verzoeker herhaalt dat de tekst van artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 uitdrukkelijk verwijst naar de intrekking of schorsing van “de vergunning” en dus nooit toepassing kan vinden op de intrekking van het recht een wapen voorhanden te hebben. Verzoeker merkt ten overvloede nog op dat ook artikel 18 van de Wapenwet, dat enkel de gevolgen van een intrekkingsbeslissing ten aanzien van de wapens die er het voorwerp van zijn regelt, niet in een procedure voorziet.

In de laatste memorie merkt verzoeker, wat het eerste middelonderdeel betreft, op dat in het arrest van de Raad van State nr. 214.493 van

7 juli 2011, waarnaar in het auditoraatsverslag wordt verwezen, de mogelijke schending van de artikelen 106 en 108 van de grondwet niet werd aangevoerd en onderzocht. Verzoeker herhaalt dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 niet kan worden toepast bij een beslissing tot beperking, intrekking of schorsing van het recht om een wapen voorhanden te hebben en voert aan dat het niet de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest om het toepassingsgebied van die bepaling uit te breiden tot de in artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet bedoelde gevallen. De overgangsbepaling van artikel 48, tweede lid, van de Wapenwet kan volgens verzoeker niet worden gelezen als een uitbreiding van de bevoegdheid van de Koning, zodat uitvoeringsbesluiten uit het verleden zouden kunnen worden toepast op wettelijke bepalingen die nog niet bestonden op het moment dat het besluit werd genomen. In navolging van het vermelde arrest nr. 214.493, meent verzoeker dat er inderdaad geen bijkomende uitvoerings-bepaling nodig is die regelt op welke manier de overheid de in artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet bedoelde beslissing moet voorbereiden, maar hij wijst erop dat dit arrest geen uitspraak doet over de vraag of de bepalingen van artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 kunnen worden toegepast voor wat de procedure betreft die gevolgd moet worden nadat de beslissing genomen is. Een nadere regeling van de procedure die dient te worden gevolgd na de beslissing genomen op basis van artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet is volgens verzoeker nochtans nodig om meerdere redenen die hij detailleert. Wat het argument betreft dat de bestreden beslissing de artikelen 106 en 108 van de Grondwet schendt door zelf nadere procedureregels vast te stellen, vindt verzoeker daaromtrent geen standpunt terug in het auditoraatsverslag.

20. Wat het tweede middelonderdeel betreft, geeft de verwerende partij in haar memorie van antwoord aan dat zij zich omtrent dit onderdeel naar de wijsheid van de Raad van State wenst te gedragen.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

21. Verzoeker voert in het middel aan dat artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet geen uitwerking kan hebben bij gebrek aan een uitvoeringsbesluit waarin de beslissingsprocedure wordt geregeld, zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat niet is voldaan aan de in die bepaling opgelegde procedurele voorwaarde. Ook de artikelen 106 en 108 van de Grondwet zijn geschonden omdat de auteur van de bestreden beslissing niet de bevoegdheid heeft om, *ad hoc*, zelf een procedure vast te stellen.

22. Centraal in het middelonderdeel staat derhalve de vraag of de bestreden beslissing artikel 13, tweede lid van de Wapenwet schendt. Die bepaling luidt:

> "Indien blijkt dat het voorhanden hebben van de in artikel 12 bedoelde wapens de openbare orde kan verstoren, kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene en de minister van Justitie indien het een persoon zonder verblijfsplaats in België betreft, het recht om het wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken. Dit doet hij na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings van het arrondissement waar de betrokkene zijn verblijfplaats heeft en volgens een procedure bepaald door de Koning.
> […]."

Ter beoordeling van deze grief moet evenwel worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de Wapenwet, dat luidt:

> "Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.
> Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift."

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (*Cf.* GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

23. Het door verzoeker aangevochten gebrek aan een uitvoeringsbepaling nodig om artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet te kunnen toepassen, situeert zich enkel in de eerste administratieve aanleg van de procedure, zodat het middel betrekking heeft op de onregelmatigheid van een in eerste aanleg opgelegde besluitvormingsprocedure. Gelet op de zo-even aangehaalde devolutieve werking van het administratief beroep, kunnen evenwel onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept, niet tot nietigheid van de bestreden beroepsbeslissing leiden, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg kunnen worden gedekt door de beslissing in beroep. Verzoeker, daarop gewezen ter terechtzitting, voert niet aan dat dit te dezen niet het geval is. Het middelonderdeel is dan ook in dit opzicht niet dienend.

24. In de mate dat verzoeker in dat gebrek aan procedure in eerste administratieve aanleg een schending ziet van de artikelen 106 en 108 van de Grondwet, geldt eenzelfde vaststelling als in de zin als hiervoor (*supra*, punt 23) is gedaan. Het middelonderdeel is evenmin in dit opzicht dienend.

25. Uit het voorgaande volgt dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet tot nietigverklaring kan leiden.

Tweede middelonderdeel

26. Het middelonderdeel richt zich tegen het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

> "Zolang het gevaar voor de openbare orde in [verzoekers] hoofde bestaat, kan [verzoeker] geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden hebben."

Het onderdeel van de bestreden beslissing heeft aldus betrekking op (alle) "vergunningsplichtige vuurwapens". Luidens artikel 3, § 3, van de Wapenwet worden als vergunningsplichtige vuurwapens beschouwd:

> "1° alle overige vuurwapens;
> 2° andere wapens die na advies van de in artikel 37 bedoelde Adviesraad door de Koning bij deze categorie worden ingedeeld."

Uit die bepaling is enkel het 1° aan de orde in de voorliggende zaak. Uit de samenlezing van die bepaling met artikel 3, §§ 1 en 2 van de Wapenwet volgt dat met "alle overige vuurwapens" worden bedoeld, alle vuurwapens die niet als verboden wapens (artikel 3, § 1) of als vrij verkrijgbare wapens (artikel 3, § 2) worden beschouwd. Hiertoe behoren inzonderheid, wat dit geschil betreft, de op grond van artikel 11, § 1 van de Wapenwet vergunningsplichtige wapens, alsook de lange wapens die verzoeker, als houder van een geldig jachtverlof, overeenkomstig artikel 12, eerste lid, 1° van de Wapenwet voorhanden mag hebben.

Verzoeker voert in het middelonderdeel uitdrukkelijk de schending aan van artikel 13, eerste lid van de Wapenwet. Die bepaling betreft enkel de in de in artikel 12 van de Wapenwet bedoelde wapens. Het middelonderdeel wordt dan ook vanuit dat oogpunt onderzocht.

27. Zoals hiervoor is uiteengezet (*supra*, punt 11), is artikel 11 van de Wapenwet niet van toepassing op houders van een jachtverlof, die lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is, evenals de daarbij horende munitie mogen voorhanden hebben (art. 12, eerste lid, 1°, van de Wapenwet). Hieruit volgt

vanzelfsprekend dat evenmin geldt de in artikel 11, § 3, 5°, van de Wapenwet - dat op grond van de voormelde devolutieve werking van het administratief beroep ook geldt voor (de gemachtigde van) de minister - bepaalde eis dat de persoon die een vergunning voor het voorhanden hebben aanvraagt, moet voldoen aan de voorwaarde "niet het voorwerp zijn van een lopende schorsing en niet het voorwerp zijn geweest van een intrekking met nog actuele redenen van een vergunning tot het voorhanden hebben van of het dragen van een wapen".

Wanneer derhalve, na uitvoering van de thans bestreden intrekkingsbeslissing, in de toekomst verzoeker in zijn hoedanigheid van jachtverlofhouder, een in artikel 12, eerste lid, 1° van de Wapenwet bepaald lang wapen verwerft en voorhanden houdt en de gouverneur of, in administratief beroep, de (gemachtigde van de) minister meent op dat ogenblik dat het gevaar voor de openbare orde in verzoekers hoofde nog steeds bestaat, dan komt het hem vanzelfsprekend toe om desgevallend toepassing te maken van zijn in artikel 13, al dan niet in samenlezing met artikel 30 van de Wapenwet, bepaalde discretionaire bevoegdheid tot het beperken, schorsen of intrekken van het in artikel 12 van de Wapenwet bepaalde recht.

De verwerende partij vermag evenwel niet zonder schending van zijn bevoegdheid *ratione materiae*, ter gelegenheid van de thans voorliggende beslissing tot intrekking, op preventieve wijze en dus voor de toekomst beslissen dat de rechtszoekende jachtrechtverlofhouder zijn recht op het voorhanden hebben - en dus ook verwerven - van een in artikel 12, eerste lid, 1° van de Wapenwet bedoeld lang wapen niet mag uitoefenen "zolang het gevaar voor de openbare orde in [zijn] hoofde bestaat." Door dat te doen legt hij immers aan verzoeker ook in de toekomst het verbod op "zolang het gevaar voor de openbare orde" bestaat lange wapens in de zin van artikel 12 van de Wapenwet te verwerven, te bezitten en voorhanden te hebben, zonder middels een individuele *a posteriori* beoordeling na te gaan of op dat ogenblik dat voorhanden hebben een gevaar voor de openbare orde inhoudt zoals bedoeld in artikel 13 van de Wapenwet.

28. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Conclusie

29. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Tweede middel

30. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing voornamelijk bestaat uit het citeren van passages uit een aantal processen-verbaal en uit sommige stukken van het administratief dossier waaruit vervolgens de volgende motieven worden afgeleid: inbreuken op het koninklijk besluit van 24 april 1997 'tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie' (hierna: het koninklijk besluit van 24 april 1997) en van de Wapenwet en "ernstige twijfels over het gedrag en de geschiktheid om vergunningsplichtige vuurwapens voorhanden te houden, zodat, ter vrijwaring van de openbare orde, aan [verzoeker] geen vuurwapens meer worden toevertrouwd". De bestreden beslissing bevat volgens verzoeker echter geen enkele verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van het koninklijk besluit van 24 april 1997 die hij zou hebben overtreden, maar beperkt zich tot de vermelding dat de inbreuken "dermate talrijk en flagrant zijn dat er eigenlijk geen redelijke verklaring voor bestaat". Het is voor verzoeker niet duidelijk of hem wordt verweten de algemene bepalingen voor opslag van munitie te hebben overtreden, dan wel of hem wordt verweten dat de munitie niet in een afgesloten ruimte wordt opgeslagen. Die laatste verplichting geldt op grond van artikel 11, § 5, van het koninklijk besluit van 24 april 1997 immers enkel voor

wapenbezitters die elf tot en met dertig vergunningsplichtige wapens bezitten. Verzoeker wijst erop dat te dezen melding wordt gemaakt van elf wapens, maar dat die zich niet op één en dezelfde plaats bevonden zodat de strengere voorwaarden voor opslag niet zouden gelden. Uit de processen-verbaal blijkt bovendien niet dat de wapens en de munitie samen werden bewaard, of samen ogenblikkelijk toegankelijk waren, noch dat er kinderen aanwezig waren die toegang konden hebben tot de wapens en de munitie. Verzoeker kan evenmin voor andere beweerde inbreuken op de Wapenwet duidelijk uitmaken welke overtredingen hem worden verweten. Zo is het niet duidelijk welke wapens bedoeld worden met het "illegaal bezit" zoals dat in de bestreden beslissing wordt geciteerd uit een aantal processen-verbaal.

Volgens verzoeker laat de bestreden beslissing hem in het ongewisse over de juiste aard van de eventueel gepleegde inbreuken, zodat het onmogelijk is om in rechte op te komen tegen deze beslissing. In dat opzicht acht verzoeker de motivering niet afdoende.

Wat het motief van het mogelijke gevaar voor de openbare orde betreft, is dit volgens verzoeker dan weer tegenstrijdig met de handelwijze van de betrokken overheden. De vaststellingen waarop de beslissing is gebaseerd dateren reeds van 23 januari 2013 en de provinciegouverneur werd onmiddellijk ingelicht van de bevindingen. Verzoeker ziet niet in hoe hij een gevaar voor de openbare orde kan betekenen indien de overheid op 25 mei 2013 nog beslist om een in beslag genomen wapen terug te geven, hij nog meer dan een jaar in het bezit wordt gelaten van de wapens en de intrekkingsbeslissing pas na een maand aan hem wordt meegedeeld. Van een overheid die meent een preventieve maatregel te moeten nemen in het kader van de bescherming van de openbare orde kan volgens verzoeker een andere werkwijze worden verwacht.

Tot slot stelt verzoeker dat het voor hem niet duidelijk is welk motief (inbreuken op de Wapenwet of mogelijk gevaar voor de openbare orde) doorslaggevend was om de bestreden beslissing te nemen. Dit maakt het volgens

verzoeker onmogelijk om de wettigheid en de juistheid van de bestreden beslissing te onderzoeken.

31. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat het feit dat de weerhouden overtredingen zijn opgenomen in een proces-verbaal geen afbreuk doet aan de vaagheid van de bestreden beslissing die op zichzelf moet kunnen worden gelezen. Met de verduidelijkingen bij de bestreden beslissing die de verwerende partij in haar memorie van antwoord geeft, kan volgens verzoeker geen rekening worden gehouden: aanvullingen achteraf kunnen de beslissing niet alsnog retroactief motiveren. Verzoeker herhaalt dat uit de bestreden beslissing zelf niet blijkt welke motieven doorslaggevend waren om tot de conclusie te komen dat er sprake was van een gevaar voor de openbare orde.

In de laatste memorie merkt verzoeker op dat het enkel aan de strafrechter toekomt om te beoordelen of er al dan niet sprake is van een strafrechtelijke inbreuk. Verzoeker brengt een kopie bij van een vonnis van 17 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, correctionele kamer, waarbij hem ontslag van rechtsvervolging wordt verleend voor alle tenlasteleggingen voor inbreuken op de Wapenwet. In dat vonnis wordt opgemerkt dat het strafdossier uitsluitend gesteund is op onregelmatige onderzoekshandelingen verricht door de politiediensten waarmee geen rekening kan worden gehouden. Verzoeker meent dat die feiten dan ook niet meer kunnen worden ingeroepen ter motivering van de bestreden beslissing.

Beoordeling

32. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker zowel de formele motivering als de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing betwist. Deze grief wordt dan ook vanuit dat oogpunt onderzocht.

De formelemotiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

33. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 13, eerste lid, van de Wapenwet. Die bepaling is hiervoor reeds aangehaald (*supra*, punt 22). Op grond van die bepaling kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, het recht om een in artikel 12 bedoeld wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren.

Ter beoordeling van deze grief moet evenwel worden gewezen op het eveneens hiervoor reeds geciteerde artikel 30, eerste lid, van de Wapenwet (*supra*, punt 22) dat een georganiseerd administratief beroep instelt bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen de beslissingen van de gouverneur (*Cf.* GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1), zodat door de devolutieve werking ervan de beroepsinstantie op dezelfde wijze als de gouverneur het recht om een wapen voorhanden te hebben, kan beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde materiëlemotiveringsbeginsel aldus dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren.

De Wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, of criteria de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelings-bevoegdheid.

De beroepsinstantie heeft bij de beoordeling van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren, bijgevolg een discretionaire bevoegdheid, zowel op het vlak van het bewezen verklaren van de feiten waarop zij zich steunt om tot dit oordeel te komen, als op het vlak van de kwalificatie van die feiten als gronden tot het beoordelen van de verstoring van de openbare orde. Aangezien de Wapenwet inzake het bewezen verklaren van de feiten geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de beroeps-instantie op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen. Zij mag zich daarbij niet alleen steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen, vermoedens, enz.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

34. De formele motivering van de bestreden beslissing is weergegeven in het tussenarrest nr. 239.530 van 24 oktober 2017 (*supra*, punt 3.4.). Hieruit blijkt dat verzoekers administratief beroep wordt verworpen omdat uit het dossier "indicaties [blijken] dat [verzoeker] meerdere inbreuken pleegde op de Wapenwet en op het KB van 24 april 1997 inzake de veiligheidsvoorwaarden voor het opslaan en voorhanden hebben van vuurwapens en munitie", die worden opgesomd en waaruit finaal wordt afgeleid dat "uit voorgaande elementen is gebleken dat er ernstige twijfels bestaan omtrent [verzoekers] gedrag en geschiktheid inzake het voorhanden houden van vergunningsplichtige vuurwapens, zodat [hem], ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, geen vuurwapens kunnen worden toevertrouwd".

De feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, vinden steun in verschillende processen-verbaal die zich in het administratief dossier bevinden en die ook in de bestreden beslissing zelf worden aangehaald. Daarin wordt onder meer melding gemaakt van illegaal voorhanden gehouden vuurwapens en munitie, van het verspreid aantreffen van hagel- en kogelmunitie doorheen de woning, van niet vergunde of geregistreerde vuurwapens, van vuurwapens die binnen handbereik lagen (op de vensterbank, onder het bed, in de kleerkast, …) terwijl er schilderwerken bezig waren in de woning en van wapens die ten onrechte werden overgedragen op model 9. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit de bestreden beslissing op afdoende wijze welke inbreuken hem precies worden verweten en waarom de verwerende partij van

oordeel is dat zijn wapenbezit een mogelijk gevaar voor de openbare orde vormt. Waar verzoeker een tegenstrijdigheid ontwaart tussen de handelwijze van de verwerende partij en het motief in de bestreden beslissing van het gevaar voor de openbare orde dat noopt tot een preventief optreden, toont hij niet aan dat er een tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing bestaat of tussen die motivering en het *dictum* ervan, die afbreuk zou doen aan het draagkrachtvereiste.

De verwerende partij gaat de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten door uit de voormelde niet-betwiste feiten te besluiten dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren. Een verwerende partij mag zich immers bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, steunen op de feiten uiteengezet in een proces-verbaal, op voorwaarde dat deze feiten en gedragingen afdoende vaststaan en de bestreden beslissing naar recht kunnen verantwoorden. Dat de feiten waarop de bestreden beslissing steunt, vaststaan, wordt niet betwist.

35. Verzoeker brengt met zijn laatste memorie een vonnis bij van 17 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper. Dat vonnis dateert evenwel van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden bij haar beoordeling van het mogelijke gevaar dat verzoekers wapenbezit vormde voor de openbare orde. Het kan derhalve geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Ten overvloede bemerkt de Raad van State overigens dat uit de stukken die aan het tegensprekelijk debat werden onderworpen, blijkt dat het door verzoeker bijgebrachte vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in graad van beroep werd hervormd door het reeds genoemde arrest van 10 maart 2017 (zie *supra*, punt 4 en het tussenarrest nr. 239.530 van 24 oktober 2017, punt 5). Zoals hiervoor reeds is gebleken (*supra*, punt 4), werd verzoeker schuldig bevonden aan, onder meer, inbreuken “op de artikelen 3, § 3, 1° en 11, § 1, strafbaar gesteld door artikel 21 al. 1 van de [Wapenwet]” en “op artikel 11, § 1 en § 5 van het Koninklijk

Besluit van 24 april 1997 tot bepaling van de veiligheidsvoorwaarden bij het opslaan, het voorhanden hebben en het verzamelen van vuurwapens of munitie".

36. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 19 januari 2015 in zoverre beslist wordt dat "zolang het gevaar voor de openbare orde in [verzoekers] hoofde bestaat, […] [verzoeker] geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden [kan] hebben".

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf juni tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**